

Sygn. akt: I C 456/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Glinkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Bożena Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2019 r. w Toruniu

sprawy z powództwa Kancelarii (...) S.A. w K.

przeciwko K. S.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda Kancelarii (...) S.A. w K. kwotę 3.000 zł (trzy tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 955 zł (dziewięćset pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 456/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 października 2018 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód, Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 3.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podał, że 5 maja 2017 roku nabył w drodze cesji od (...) Sp. z o.o. wierzytelność w stosunku do pozwanego Wyjaśnił, że przedmiotowa wierzytelność wynikała z umowy pożyczki na kwotę 3.000 złotych jaką pozwany zawarł w dniu 12 sierpnia 2016 roku z cedentem. Wskazał, że kwota pożyczki została pozwanemu wypłacona 12 sierpnia 2016 roku, a pozwany zobowiązał się do jej zwrotu do 6 września 2016 roku, czego jednak nie uczynił (k. 3-5).

Po rozpoznaniu sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 15 listopada 2018 roku wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu (k. 7).

Sprzeciw od tego nakazu, uzupełniony pismem z 23 kwietnia 2019 roku, wywiódł pozwany K. S. wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany kwestionował kwotę dochodzonego roszczenia, wskazywał, że nie otrzymał od pożyczkodawcy harmonogramu spłat oraz podnosił, że nie został prawidłowo poinformowany o cesji wierzytelności, bowiem powód nie poinformował go jakiej kwoty oraz jakiego wierzyciela dotyczy żądanie (k. 44, 45-46).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 sierpnia 2016 roku pozwany K. S. zawarł przez Internet umowę pożyczki nr (...) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Strony zawarły przedmiotową umowę za pomocą formularza rejestracyjnego na stronie internetowej wierzyciela pierwotnego, który wypełnił pozwany, akceptując postanowienia umowy oraz regulamin i warunki ochrony danych osobowych. Tożsamość pożyczkobiorcy została zweryfikowana poprzez pobranie przez niego stosownej aplikacji umożliwiającej weryfikację danych do przelewu bankowego. 12 sierpnia 2016 roku pożyczkodawca przełał na rachunek pozwanego kwotę 3.000 złotych. Zwrot pożyczki miał nastąpić w drodze jednorazowej spłaty w dniu 6 września 2016 roku. Strony ustaliły prowizję oraz odsetki kapitałowe w wysokości odsetek maksymalnych, całkowita kwota do spłaty określona została na 3.832,19 złotych.

Dowód: odpis umowy pożyczki – k. 29-36

potwierdzenie wykonania przelewu – k. 37

K. S. złożył oświadczenie o odstąpieniu od umowy pożyczki, wobec czego pożyczkodawca pismem z 1 września 2016 roku wezwał go do zwrotu pożyczonej kwoty informując, że zostanie obciążony odsetkami maksymalnymi naliczonymi od dnia odstąpienia od umowy do dnia spłaty pożyczki. Pozwany nie dokonał zwrotu przedmiotowego świadczenia wobec czego pożyczkodawca, umową przelewu wierzytelności z 5 maja 2017 roku zbył ją na rzecz Kancelarii (...) S.A. w K..

Dowód: odpis umowy przelewu wierzytelności – k. 24-26

wydruk wiadomości z 1 września 2016 roku – k. 56-57

Pismem z 12 maja 2017 roku powód wezwał K. S. do zapłaty należności dołączając do wezwania zawiadomienie o cesji wierzytelności. Następnie 18 lipca 2018 roku powód zwrócił się do pozwanego za pośrednictwem poczty elektronicznej z propozycją ugodowego rozwiązania sprawy oraz wskazując rachunek bankowy do spłat zaległości w łącznej kwocie 3391,23 złotych. 23 kwietnia 2019 roku K. S. przełał na przedmiotowy rachunek kwotę 150 złotych informując jednocześnie powoda, że jest zainteresowany dalszą spłatą zaległości w formie ratalnej.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z 12 maja 2017 roku – k. 27-28

wydruk korespondencji pomiędzy powodem a pozwanym – k. 47-48, 50-55, 58-59

potwierdzenie wykonania przelewu – k. 49

Pomimo tego pozwany nie spłacił pożyczki także na rzecz następcy prawnego pożyczkodawcy.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, także tych w formie elektronicznej, z których wydruki zawarte zostały w aktach sprawy, a których wiarygodności i autentyczności żadna ze stron nie zakwestionowała.

Roszczenie pozwu jest całkowicie zasadne. Zarzuty pozwanego są natomiast w ocenie Sądu chybione i nie poparte żadnym materiałem dowodowym.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany nie kwestionował, iż zawarł umowę pożyczki z wierzycielem pierwotnym wskazując jedynie, że od tej umowy odstąpił.

Już w tym miejscu wskazać jednak należy, że odstąpienie to nie mogło zostać uznane za skuteczne, skoro pozwany kwoty pożyczki nie zwrócił. Jak bowiem wynika z art. 54 ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim konsument zwraca niezwłocznie kredytodawcy kwotę udostępnionego kredytu wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 1, nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy. Nadto deklarował chęć spłaty zaciągniętego zobowiązania w ratach.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala ustalić precyzyjnej daty złożenia przez pozwanego oświadczenia o odstąpieniu od umowy, jednak z pewnością miało to miejsce nie później niż 1 września 2016 roku (k. 56). Trzydziestodniowy termin na zwrot udzielonego świadczenia upłynął zatem najpóźniej 1 października 2016 roku. Pozwany nie wykazał aby w tym czasie dokonał zwrotu pożyczki wobec czego stwierdzić należało, że zawarta przez strony umowa pozostawała w mocy.

W dalszej kolejności pozwany zarzucił, że dochodzona pozwem kwota jest niezgodna z jego aktualnym stanem zadłużenia. Również ten zarzut nie okazał się jednak skuteczny.

W ocenie Sądu na tle zgromadzonych dowodów nie budziło wątpliwości, iż pozwany otrzymał na swój rachunek bankowy pożyczkę w wysokości 3.000 złotych oraz że kwoty tej nie zwrócił ani pierwotnemu pożyczkodawcy ani powodowi.

Powód wykazał wprawdzie, że wpłacił na rachunek powoda kwotę 150 złotych tytułem raty na poczet spłaty zadłużenia, w ocenie Sądu powyższe nie miało jednak znaczenia dla uwzględnienia powództwa.

Należało bowiem zauważyć, że powód w niniejszej sprawie dochodził jedynie kwoty 3.000 złotych należności głównej wynikającej z łączącej strony umowy pożyczki. Niewątpliwie jednak zadłużenie pozwanego wynikające z przedmiotowej umowy przewyższało tę kwotę, choćby tylko ze względu na koszty udzielenia pożyczki. W kierowanych do pozwanego wezwaniach do zapłaty powód początkowo domagał się kwoty 3.205,98 złotych, był zatem uprawniony do zaliczenia dokonanej przez powoda wpłaty na poczet należności ubocznych.

W tych okolicznościach w ocenie Sądu powód wykazał istnienie długu po stronie pozwanego zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Powód udowodnił także swoją legitymację czynną w sprawie poprzez wykazanie dokumentem faktu przelewu wierzytelności na jego rzecz przez wierzyciela pierwotnego, którego przedłożoną kopię potwierdził za zgodność z oryginałem radca prawny, pełnomocnik procesowy strony powodowej w przedmiotowej sprawie.

Wbrew twierdzeniom pozwanego nie budziło przy tym wątpliwości Sądu, że został on powiadomiony o fakcie cesji, skoro prowadził korespondencję z powodem, a nawet dokonał wpłaty na jego rachunek bankowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd przyjął, iż pozwany K. S. nie spłacił kwoty pożyczki, do czego zobowiązał się w umowie. Powód, jako aktualny wierzyciel pozwanego zasadnie domagał się więc w pozwie zwrotu kwoty pożyczki.

W świetle przytoczonych wyżej okoliczności, Sąd na mocy art. 720 § 1 kc zasądził na rzecz powoda od pozwanego roszczenie pozwu w całości.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

W punkcie II wyroku Sąd po myśli art. 98 § 1 i 3 kpc zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu, obejmujące koszt opłaty od pozwu w kwocie 38 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 złotych, oraz 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa procesowego.